16/01/2019

“Σαν έτοιμος από καιρό…”

/ Επικαιρότητα

Ο Αρχιμανδρίτης Εφραίμ Τριανταφυλλόπουλος, πρωτοσύγκελος της Μητροπόλεως Σιατίστης εκφώνησε επικήδειο για τον Μακαριστό Ποιμενάρχη

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟ ΣΙΣΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ ΚΥΡΟ ΠΑΥΛΟ (+ 13-1-2019)

«Καὶ ἐπιπεσὼν Ἰωσὴφ ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔκλαυσεν αὐτὸν καὶ ἐφίλησεν αὐτόν….καὶ ἐκόψαντο αὐτὸν κοπετὸν μέγαν καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα» (Γεν. 50-1,10).

Τί τοῦτο Δεσπότη μου; Τί τοῦτο Πατέρα μας;

Νωρὶς πολὺ καὶ ἀναπάντεχα μᾶς σύναξες γύρω σου! Δὲ μᾶς κούρασες, δὲ μᾶς προβλημάτισες, δὲ μᾶς ἀποχαιρέτησες κἄν, οὔτε μᾶς ἔδωσες τὴ χαρὰ νὰ σὲ ἀποχαιρετήσουμε!

Ὅμως φαινόσουν «σὰν ἔτοιμος ἀπὸ καιρό», καταπῶς λέει ὁ μεγάλος ἀλεξανδρινὸς ποιητής, ἀφοῦ συχνὰ τώρα τελευταῖα, ὅλο γιὰ τὸ θάνατο, ἀκριβέστερα γιὰ τὸ

θάνατό σ ο υ μᾶς μιλοῦσες, κατὰ τὴν ὁμολογία πολλῶν Πατέρων.
«Πηγαίνω νὰ ἡσυχάσω πιά»!
«Θὰ βγεῖ δὲ θὰ βγεῖ ἡ χρονιά»!
«Πάω νὰ ἀποχαιρετήσω αὐτὸ τὸ καλοκαίρι τὰ χωριά μου στὴ Σιάτιστα καὶ τὴν Εὔβοια»!
«Τόσα πολλὰ ἀντιμήνσια στὰ τελευταῖα ἐγκαίνια, τί θὰ τὰ κάνουμε»;
«Θέλω ὁπωσδήποτε νὰ ἀποτελειώσω τὴν ταξινόμηση τοῦ Ἀρχείου τῆς Μητροπόλεως»!
«Νά! Ἄντε κι αὐτὴ ἡ χρονιά, τὸ πολὺ καὶ ἡ ἄλλη! Ἄλλωστε καὶ οἱ γονεῖς μου δὲν ἔζησαν πολύ»!
Ἀκούγοντας πολλὰ παρόμοια ἀπορούσαμε, ἀλλὰ μᾶς ἔλυσες, Γέροντα, σύντομα τὴν ἀπορία!
Σὰν ἕτοιμος ἀπὸ καιρό, λοιπόν, ἀποχαιρέτησες -μόλις πρὸ τριημέρου- τὴ λεβεντογέννα ὑψίκορμη Σιάτιστα, τὸν ἐπὶ γῆς θρόνο Σου, καὶ Σύ, ὑψιπέτης Ἱέραξ τοῦ θεολογικοῦ λόγου, τοῦ δραστικοῦ, θεραπευτικοῦ καὶ ἀκατάκριτου, βρίσκεσαι ξάφνου στὰ θυμηδέστερα καὶ γλυκύτερα, ἀσφαλῶς καὶ ἁπλανῶς πλέον, συγχορεύεις καὶ συλλειτουργεῖς ἀενάως μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Τσαλίκη, τὸν ὁποῖον ἐκ νεότητος ἀγάπησες καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο γαλουχήθηκες, τοῦ μακαριστοῦ Χαλκίδος Νικολάου Σελέντη, ἀλλὰ καὶ τῆς ἁλύσου τῶν προκατόχων Σου Μητροπολιτῶν Σισανίου καὶ Σιατίστης, Ἀντωνίου, Πολυκάρπου, Ἰακώβου, Ζωσιμᾶ καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς, παιανίζετε αἰωνίως τὰ νικητήρια τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ.
Ὕπτιος καθὼς βρίσκεσαι στὴ μέση τοῦ Ναοῦ, μοιάζεις Δεσπότη μου νὰ λὲς πρὸς τὸν Κύριο Παντοκράτορα, πάνωθε σου: «Κύριε, πρὸς Σὲ ἔρχομαι». Εἶναι οἱ κουβέντες ποὺ τόνιζες στὶς κηδεῖες τῶν τέκνων τοῦ ποιμνίου Σου καὶ ποὺ τὶς πρόφερες μὲ τρόπο ποὺ πρόδιδε ἀκράδαντη πίστη.
Τί νὰ πρωτοθυμηθοῦμε οἱ Κληρικοί Σου;
Τὴν ἀδιάκριτη ἀγάπη πρὸς τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀναγκεμένους ποὺ κάποιους ἴσως λογικοκρατούμενους θὰ σκανδάλιζε;
Τὸ ἀκατάκριτον τοῦ λόγου σου; Δὲν ἀκούσαμε δεκατρία χρόνια δίπλα Σου οὔτε ἕνα λόγο κατάκρισης. Τὴν ἀπέφευγες ἐπιμελῶς σὲ βαθμὸ νὰ συζητιέσαι σὰν παράδειγμα πρὸς μίμηση.
Τὴν ἰώβεια ὑπομονή σου στὶς κακεντρέχειές μας, στὰ ἀλάθητα, στὶς φιλοπρωτίες καὶ τὶς προπέτειές μας; Πῶς ἄντεχες καὶ μᾶς σήκωνες μὲ τὶς ἀδυναμίες μας χωρὶς νὰ γογγύσεις; Πῶς ἔκρυβες τὴν ἀπογοήτευσή σου;
Τὴ διάκρισή σου στὴν ἐξομολόγηση; Ἐκεῖ ποὺ ἀνεμείγνυες τὸ φάρμακο μετὰ μέλιτος γιὰ νὰ οἰκονομήσεις τὶς ψυχές; Ἐκεῖ ποὺ μᾶς δίδασκες ν’ἀποφεύγουμε τὶς νοσηρὲς προσωποληπτικὲς καταστάσεις καὶ νὰ ἐπικεντρώνουμε στὴ σχέση τοῦ προσερχόμενου μὲ τὸ Χριστό; Δὲν τὸ ἔλεγες ἁπλῶς, βλέπαμε καὶ νιώθαμε αὐτὴ τὴν

τρομερὴ αἴσθηση ἐλευθερίας ποὺ σὲ ταπείνωνε, ἀλλὰ καὶ σὲ γιγάντωνε ἐν Χριστῷ. Καὶ μᾶς ἐνέπνεες νὰ Σὲ ἀκολουθοῦμε.

Τὴ στήριξή σου στὰ νέα ἀνδρόγυνα, τὶς οἰκογένειες καὶ τὴν ἀγάπη σου γιὰ τὴ Μακεδονία μας; Τὴ λύπη σου γιὰ τὴ βασανισμένη καὶ χιλιοπροδομένη Πατρίδα μας;

Τὴ γεμάτη αὐταπάρνηση ἐνθουσιώδη διὰ βίου ἱεραποστολή σου, σὲ τρόπον ὥστε νὰ βρίσκεσαι πιὸ συχνὰ μέσα στὸ αὐτοκίνητο γιὰ κεῖ ποὺ σὲ καλοῦσε ἡ Ἐκκλησία, παρὰ στὸ κελί σου, τὸ μοναχικό, ταπεινὸ καὶ ἀπέριττο; Πυρετώδης ὁ ρυθμός σου, σὰν γιὰ νὰ προλάβεις τὶς προθεσμίες. Καὶ ἄλλοτε, ὁ πόθος σου -μᾶς ἔλεγες- νὰ πηγαίνεις νὰ λειτουργεῖς μόνος σου σὰν ἁπλὸς παπᾶς στὰ ρημοκκλήσια!

Δεσπότη μου, κάποτε σὲ παρατηρήσεις μας ὅτι οἱ μετακινήσεις σου ἦταν ὑπερβολικές, καὶ ὅτι τὸ πρόγραμμά σου προσίδιαζε σὲ αὐτὸ ἑνὸς Ἱεροκήρυκα, παρὰ ἑνὸς Ἐπισκόπου, μᾶς ἀπάντησες: «νὰ ξέρετε, πρέπει νὰ πέσουμε ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων μαχόμενοι»! Τὸ καταλάβαμε καὶ τὸ ἐμπεδώσαμε πλέον, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια σφραγίστηκε μὲ τὸ ἐπὶ γῆς τέλος σου: ὅλα γιὰ τὸ Χριστό! Δὲν διεκδίκησες ποτὲ κάτι γιὰ σένα προσωπικά! Ὅλα γιὰ τὸν πλησίον, ἐπειδὴ εἶχες γίνει ὁ πλησίον!

Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὴν ἀφιλαργυρία σου ποὺ πρόδιδαν οἱ ἑκατοντάδες εὐεργετημένοι καὶ ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ νιώθουμε ὅτι μέσα στὴν καρδιά σου ἕνα χαρτονόμισμα δὲν βάραινε περισσότερο ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἁπλοῦ χαρτιοῦ; Ἁπλῶς ἀπαθῶς κατανοοῦσες ὅτι τὸ ἕνα ἔχει ἀνταλλακτικὴ ἀξία, τὸ ἄλλο ὄχι. «Τὸ χρῆμα εἶναι γιὰ νὰ κυκλοφορεῖ», μᾶς ἔλεγες, «καὶ γιὰ νὰ λύνει προβλήματα. Δὲν ἔχει κανένα ἄλλο σκοπό».

Νὰ θυμηθοῦμε τὸν καίριο θεολογικὸ ἐκκλησιαστικό σου λόγο, μακρυὰ ἀπὸ ἰδιωτικοῦ τύπου τρομοκρατικὲς θεολογίες, ποὺ καθιστοῦσε τὸ ὀρθοτομεῖν, ὄχι δογματικὴ ἀγκύλωση, ἀλλὰ ἀβίαστο τρόπο μιᾶς λειτουργημένης ὕπαρξης; Τὸν λόγο αὐτὸ ποὺ ἦταν ἐλεγκτικὸς καὶ πύρινος, ἀποδομητικὸς τῆς πονηρίας, ὅσο καὶ παραμυθητικός. Λέξεις ποὺ κατὰ τὴν ἐκφορά τους συνεκφέρουν σάρκα σταυρωμένη καὶ ἀναστημένη, γιὰ τοῦτο καὶ ἀνορθωτικὲς τῆς ταλαίπωρης ψυχῆς. Πόσο σὲ εὐγνωμονοῦμε γι’ αὐτές σου τὶς ἐπεμβάσεις, τὶς ἰαματικὲς καὶ σωτήριες!

Βλέπαμε τὴν ἀγάπη Σου γιὰ τὸ μοναχισμό, ἀφοῦ ἤσουν μοναχὸς πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς μοναχούς, καὶ τὴ χαρά σου ὅσο ἔβλεπες τὶς παλαιότερες, ἀλλὰ καὶ τὶς νέες ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Σου μοναστικὲς ἀδελφότητες νὰ πληθύνονται καὶ νὰ προκόβουν πνευματικά, σὲ συνέχεια τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου προκατόχου σου Ἀντωνίου, τοῦ ἐπίσης ἀσκητικοῦ καὶ φιλομόναχου.

Καὶ κείνη ἡ μέριμνά σου γιὰ τὰ συσσίτια καὶ γιὰ τὴν ἐπαφὴ μὲ τοὺς νέους καὶ τὰ παιδιά, εἰδικὰ τὰ ἐξαρτημένα;

Ἡ θρυλικὴ «πολυσυλλεκτικὴ» ὁμάδα θεολογικοῦ προβληματισμοῦ κάθε Δευτέρα στὸ Ἐπισκοπεῖο μας;

Ἔρχεται στὴ μνήμη μας ἡ προτροπή σου νὰ σπουδάζουμε τὰ θεολογικὰ γράμματα καί, στὶς ὅποιες ἐπιτυχίες τῶν Ἱερέων μας, βλέπαμε νὰ χαίρεσαι πιὸ πολὺ ἀπὸ

ἐκείνους τοὺς ἴδιους, σὲ βαθμὸ νὰ ἀποροῦμε καὶ οἱ ἴδιοι. Ἦταν τὸ ἄτυφον, εὐγενὲς τῆς ψυχῆς σου Πατέρα μας καὶ ἡ ξένη πρὸς τὸ φθόνο καρδία σου.
Κοντά σου τὰ γνωρίσαμε ὅλα αὐτά, Δεσπότη μας! Γι' αὐτὸ καὶ αἰσθανόμαστε μὲν φτωχοὶ καὶ ὀρφανεμένοι, ἀλλὰ καὶ εὐφρόσυνοι, βέβαιοι ὄντες ὅτι τώρα, εἶσαι κηδεμόνας τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, μὲ τὴν παρρησία τῆς προσευχῆς σου.
Μυστικὰ καὶ ἀθόρυβα ἔφυγες. Μᾶλλον εἶχες φύγει προτοῦ φύγεις.
Ὅσο ἤσουν ἀνάμεσά μας, μᾶς χάρισες τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας. Βλέποντας τὸν καθ'ὅλου τρόπο βιοτῆς σου, τὸ μυαλό μας πήγαινε στὸν ἐκκλησιαστικὸ Πατέρα ἐκεῖνον ποὺ παρόμοιαζε μιὰ τοπικὴ Ἐκκλησία μὲ σῶμα ἀνθρώπου: κ ε φ α λ ὴ αὐτοῦ τοῦ σώματος εἶναι ὁ ἑκάστοτε Ἐπίσκοπος εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ, ἔχοντας γιὰ ὀ φ θ α λ μ ο ύ ς του τοὺς Κληρικούς, κ ό μ η καὶ γ έ ν ε ι α τὰ ἔνδοξα μοναστικὰ τάγματα, κ α ρ δ ι ὰ τὶς ἅγιες Τράπεζες τῶν Ναῶν ὅπου καὶ τελεῖται ἡ ἀναίμακτη ἱερουργία, σ ῶ μ α τοὺς πιστούς, ἑνῶ στὴ θέση τοῦ α ὐ χ έ ν α, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐξασφαλίζει τὸν σύνδεσμο καὶ τὴν ἐπικοινωνία Κεφαλῆς-Σώματος. Παρομοίως, δὲν ἔλειπαν καὶ κάποιες φορές, ποὺ ὁ συντονισμὸς χορδῶν πρὸς τὴν κιθάρα, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος γιὰ τὸ ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ σχέση τοῦ Ἐπισκόπου πρὸς τοὺς Κληρικούς του, ἐπισκίαζε, ὁμόρφυνε, κάλλυνε, λάμπρυνε τὴ ζωή μας. Εὐχαριστοῦμε καὶ γι' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ποὺ ὑπῆρξες ἡ Πηγὴ τῆς Ἀλήθειάς τους.
Θὰ θέλαμε νὰ σοῦ φωνάξουμε καλέ μας Ἐπίσκοπε: «μεῖνον μεθ'ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστί, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα», ὅπως οἱ Μαθητὲς δεήθηκαν στὸ Χριστό. Ὅμως ἤδη ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ πληρώσεις καὶ σὺ τὸ δίκαιον ὄφλημα, ποὺ ὅλοι οἱ ἐπὶ γῆς διαβιοῦντες καλοῦνται τὴ στιγμὴ τὴν κατάλληλη ὁ καθένας τους νὰ ἐξοφλήσουν. Τὸ σῶμα σου σὲ λίγο θὰ σπαρεῖ στὴ γῆ τῶν Σιατιστέων καὶ θὰ πλουτίσει τὸν τόπο. Καὶ ὄχι μόνο τὸν τόπο, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο μας. Ἀφήνεις τὰ κάτω, τὰ ἄνω φρονεῖς, τοῖς ἄνω συνάπτεσαι ἐκεῖνα νοεῖς. Ἡ ποιμαντική σου μάνδρα ποὺ ὑπῆρξες Κεφαλή της διὰ Πνεύματος Ἁγίου σὲ ἀποχαιρετᾶ καὶ ζητάει τὴν εὐχή Σου.

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κυροῦ Παύλου, ὑπερτίμου καὶ Ἐξάρχου Μακεδονίας, πατρὸς καὶ ποιμενάρχου ἡμῶν γενομένου, αἰωνία ἡ μνήμη!